
**SOME NEW MEDIA REGULATIONS IN THE REPUBLIC OF SERBIA LEADING TOWARDS
A DEMOCRATIC SOCIETY**

Andrej BlagojevicFaculty of Philosophy, University of Nis, Republic of Serbia andrej.blagojevic@filfak.ni.ac.rs

Abstract: The development of a modern democratic society cannot be fully achieved without the freedom of the media. The media development and their struggle for freedom from the state and from the economic influences, as well as their struggle for the protection of citizens even from the media themselves, make the legal regulations of the media a necessity. Media laws regulate the work of the media, but at the same time they give rights to media employees and impose obligations on them. In the modern society the influence and significance of media are progressively growing, encroaching upon different spheres of today's society, such as sensitive categories of people, whose protection from different types of discrimination is media's priority when adopting laws and regulations. Another sphere concerning media laws and regulations is related to the extremely fast development of the Internet, where the implementation of media laws is becoming far more difficult than it is the case with the traditional media. These are the problems that the media sphere in Serbia is facing today. The democratic changes in 2000, the adoption of the Broadcasting Law in 2002, as well as the 2003 Law on Public Information, have initiated the transformation of the media in Serbia. Although formally, they all positively influence the independence of the media and the position of journalists and other media employees, leading towards general democratic changes in the country. The paper aims to define and closely explain the regulations that are directly and indirectly related to the field of media in Serbia. It presents the most important laws in this field - the set of umbrella media laws passed in 2014: The Law on Public Information and the Media, the Law on Electronic Media, and the Law on Public Media Services. Each of these laws is more elaborated and explained in details: The Law on Public Information and the Media as the basic media law which regulates the ways public interests are achieved, the Law on Electronic Media, which is, in the majority of cases, concerned with the control of content in the media by means of an independent regulatory body; as well as the Law on Public Media Services, which directly regulates the public interests in the field of public information by means of media services for citizens. The adoption of these laws represents the final stage in attaining the independence of the media, not only in the legal sense – when the state 'goes out of' the media allowing their privatization, but in economic terms as well, by financing public media services exclusively through citizens' funds by means of taxes. In addition to these basic laws, the paper emphasizes the importance of laws that do not fall under the basic media laws, but indirectly affect the media sphere, such as laws concerning advertising, access to information of public importance, copyrights, discrimination, penal provisions significant for the media, etc.

Keywords: media, regulation, media laws, journalistic profession, public interest.

**НОВИ МЕДИЈСКИ ПРОПИСИ У РЕПУБЛИЦИ СРБИЈИ КАО ПРЕДУСЛОВ
ДЕМОКРАТИЗАЦИЈЕ ДРУШТВА****Андреј Благојевић**Филозофски факултет, Универзитет у Нишу, Република Србија andrej.blagojevic@filfak.ni.ac.rs

Резиме: Развој модерног демократског друштва није могуће остварити у пуном обиму без слободе медија. Развој медија и њихова борба за независно функционисање у односу на државу, борба за слободу од економских утицаја, па чак и за заштиту грађана од медија, намећу правну регулацију медија као њихову нужност. Медијски закони су ти који уређују рад медија, али доносе и права и обавезе медијских посленика. Утицај и значај који медији имају у савременом свету прогресивно расту, задирући у све сфере данашњег друштва, па тако и у осетљиве категорије људи, где њихова медијска заштита од различитих видова дискриминације постаје приоритет код доношења прописа из области медија. Поред тога, још једна сфера је веома важна при сачињавању тих прописа, а то је убрзани развој интернета, где сама имплементација медијских закона постаје далеко тежи задатак него што је то било када су традиционални медији били у питању. Управо су ово проблеми са којима се суочава и медијска сфера у Србији данас. Од демократских промена 2000. године, доношењем Закона о радиодифузији 2002, као и Закона о јавном информисању из 2003. године, креће преображај медија у Србији. Макар формално, све ово позитивно утиче на независност

медија, као и на положај новинара и других медијских посленика и води ка општим демократским променама у земљи. Рад има за циљ да дефинише и ближе објасни прописе који се непосредно и посредно односе на област медија у Србији. То се чини представљањем најважнијих закона из ове области – сетом кривних медијских закона донетих 2014. године: Закона о јавном информисању и медијима, Закона о електронским медијима, и Закона о јавним медијским сервисима. Сваки од ових закона је детаљније изложен: Закон о јавном информисању и медијима као основни медијски закон, који уређује начин остваривања јавног интереса, Закон о електронским медијима, који се у свом највећем делу тиче контроле садржаја у медијима од стране независног регулаторног тела; као и Закон о јавним медијским сервисима, који регулише непосредно остваривање јавног интереса у области јавног информисања путем медијских сервиса грађана. Само доношење ових закона представља завршну фазу у независности медија, како у правном смислу – изласком државе из медија, тј. њиховом приватизацијом, тако и у економском смислу – финансирањем јавних медијских сервиса искључиво средствима грађана путем такси. Поред ових основних закона, рад наглашава и значај закона који не спадају у основне медијске законе, али посредно утичу на медијску сферу, као што су закони који се тичу оглашавања, приступа информацијама од јавног значаја, ауторских права, заштите од дискриминације, казних одредби које су значајне за медије, као и других закона.

Кључне речи: медији, регулација, медијски закони, новинарска професија, јавни интерес.

1. УВОД

Демократија као владавина народа није могућа без канала путем којих би се народ снабдевао информацијама о раду власти, и на тај начин их контролисао. То је уједно и разлог због чега је власт одувек тежила да те канале, односно медије, стави под свој утицај, те је независност медија у односу на државу основа демократског развоја сваког друштва. Та независност се једино може остварити правном регулацијом целе медијске области, и што је још важније - њеном имплементацијом. Медијска регулатива у Србији мењала се упоредо са демократизацијом њеног друштва. Највеће промене донели су закони донети непосредно након демократских промена 2000. године, да би се то наставило новим сетом медијских закона. Међутим, остаје упитно на који начин је сама примена свих ових закона спроведена, па би са тим у вези нова медијска стратегија, која дефинише смернице и циљеве медијске слике у држави у наредних 7 година и која би требало да буде завршена до краја ове године, у наредном периоду надоместила недостатке у области медија.

2. МЕДИЈСКИ ЗАКОНИ У СРБИЈИ НАКОН ДЕМОКРАТСКИХ ПРОМЕНА 2000. ГОДИНЕ

Закони донети непосредно након 2000. године били су од изузетне важности за медијску климу на овим просторима јер су преко десенију уређивали област медија и тако обележили читав један период од почетка демократских промена па све до данас. Најзначајнији закони тог периода свакако су: Закон о радиодифузији из 2002, као и Закон о јавном информисању и Закон о телекомуникацијама из 2003. године.

Закон о радиодифузији из 2002. године: Значај Закона о радиодифузији огледао се у томе што је његовим доношењем улога Владе Србије у одлукама из области медија пребачена на Републичку агенцију за радиодифузију, (РРА) чиме је начињен први корак ка независности медија. Овим законом је детаљно уређено оснивање, састав, функционисање и надлежност Агенције за радиодифузију и утврђени су услови и поступак за издавање дозвола за емитовање радио и телевизијског програма. По први пут, државна Радио телевизија Србије трансформисана је у јавни сервис – радиодифузну установу Србије, где је као начин финансирања уведено плаћање претплате, што је касније укинута сетом медијских закона. Иако се сматра да је овај закон имао многе нејасне одредбе и недостатке, ипак је донео позитивне промене у складу са међународним конвенцијама и стандардима у односу на стање у којем су се медији до тада налазили..

Закон о јавном информисању из 2003. године: Закон о јавном информисању из 2003. године, био је, можда, још значајнији за тадашњу медијску сферу од Закона о радиодифузији. Ово се објашњава тиме што је он донет уместо свог озлоглашеног претходника из 1998. године, који се с правом сматрао најрепресивнијим медијским законом у то доба у Европи, јер је због својих одредби сматран законом који је директно био уперен против слободе информисања. Нови закон је у свом тексту предвиђао право на јавно информисање као право на слободу изражавања мишљења и прецизирао права и обавезе учесника у процесу јавног информисања. Закон је више пута трпео измене и допуне, а стиче се утисак да је можда више посветио заштити владајуће политичке структуре него самих новинара. Међутим, сигурно је да је у то време, као и у случају Закона о радиодифузији, доношење овог закона било од великог значаја не само за

унапређење, већ и за успостављење медијске регулативе у Србији у новонасталим друштвеним и политичким условима.

Закон о телекомуникацијама из 2003. године: Овај закон је, у складу са међународним правним стандардима, уређивао услове и начин обављања делатности у области телекомуникација и омогућио оснивање Републичке агенције за телекомуникације (РАТЕЛ). Утврђивао је овлашћења за регулисање односа у овој области, а такође је уредио и друга бројна питања која су била од значаја за функционисање и развој телекомуникације у Србији. Највећи део грађе Закона о телекомуникацијама пребачен је управо у Закон о електронским комуникацијама.

3. ВАЖЕЋА МЕДИЈСКА РЕГУЛАТИВА У СРБИЈИ

Данас су у Србији на снази многи закони који су директно или индиректно значајни за медије и медијске посленике. Наравно, они закони који су значајнији и који се називају „крвним“ медијским законима јесу Закон о јавном информисању и медијима, Закон о електронским медијима, и Закон о јавним медијским сервисима. Међутим, поред њих постоје и закони који су од великог значаја за медије, и који би требало да омогуће већу слободу медија, њихову транспарентност и плурализам.¹⁵⁴

Закон о електронским комуникацијама из 2010: Закон о електронским комуникацијама преузео је готово све одредбе ранијег Закона о телекомуникацијама из 2003. године којим су се, у складу са међународним правним стандардима, уређивали услови и начин обављања делатности у области телекомуникација. Новим законом преузима те одредбе везано за област електронских комуникација. Прецизно је дефинисан и положај и рад Регулаторне агенције за електронске комуникације и поштанске услуге, (некадашње Републичке агенције за телекомуникације), као и надлежности које Влада и Министарство задужено за послове телекомуникација и информационог друштва имају у овој области.

Закон о оглашавању из 2016: Закон о оглашавању уређује услове и начин оглашавања, права и обавезе оглашивача, произвођача и преносилаца огласних порука, као и права прималаца огласних порука. Поглавље које је од непосредног значаја за медије јесте оно које се тиче неистинитог, упоређујућег и преварног оглашавања. Закон даље наводи посебне случајеве оглашавања, који се односе на: оглашавање производа и услуга, оглашавање лекова, медицинских средстава, лекара и лекарских услуга, оглашавање дуванских производа, оглашавање алкохолних пића и оглашавање адвоката и адвокатских услуга. Посебна пажња посвећења је оглашавању које се тиче малолетних лица, где се у оглашавању спречава злоупотреба неискуства, незнања и лаковерности малолетних лица, као и забрана нарушавања њиховог здравља, развоја и интегритета. Поред поглавља о малолетним лицима, овај Закон укључује и поглавља о оглашавању државних органа и организација, политичких организација и других органа и организација, као и поглавље о спонзорству, односно забрани спонзорства у одређеним случајевима.

Закон о слободном приступу информацијама од јавног значаја из 2004: Овим законом се уређују права на приступ информацијама од јавног значаја којима располажу органи јавне власти. Њиме се остварује право јавности да буде информисано – право јавности „да зна“, а све у циљу остварења слободног демократског поретка и отвореног друштва. Ради остваривања права на приступ информацијама од јавног значаја којима располажу органи јавне власти, овим законом установљава се Повереник за информације од јавног значаја. Овај самосталан државни орган који је независан у вршењу своје надлежности, има улогу посредника између тражилаца информација и јавне власти, са механизмима помоћу којих под претњом санкције може „натерати“ власт да тражене информације изда. Овај закон је од велике важности за новинаре јер се њиме успоставља контрола јавне власти.

Закон о заштити података о личности из 2008: Закон о заштити података о личности је општег карактера и односи се на све грађане Србије, али може да има директне последице по новинаре и њихову делатност уколико се они у свом раду не придржавају његових одредби, па могу и кривично да одговарају. Овај закон не штити право на приватност неког лица у целисти, већ само онај део који се односи на његове податке о личности. Њиме се прецизира обезбеђење података, њихова евиденција и изношење из земље, као и начин на који се врши надзор над извршењем овог закона. Од посебне важности за медије јесу делови који се односе на обраду података од стране новинара и других медијских посленика, односно јавно објављивање података о личности. Још један важан део овог закона јесте део који се односи на повреду

¹⁵⁴ Димитријевић, Предраг и Вучковић, Јелена (2013): *Основи медијског права*. Правни факултет, Ниш. Центар за публикације. стр. 25

права неког лица објављивањем података о њему, где се омогућава повређеном лицу да захтева од одговорног уредника и издавача јавног гласила приступ свим подацима које имају у поседу.

Закон о ауторском и сродним правима из 2009: Развојем информационе технологије, односно „инстант“ доступности информацијама путем интернета, питање о ауторским правима новинара све више добија на значају и постаје горући проблем у временима када се плагијаризам осетно инфилтрирао у све сфере друштва. Закон о ауторском и сродним правима уређује права аутора књижевних, научних, стручних и уметничких дела, права интерпретатора, права првог издавача слободног дела, произвођача фонограма, видеограма, емисија, итд. Бави се још правима у вези са базом података, правом издавача штампаних издања као правом сродном ауторском праву, начином остваривања ауторског и сродних права, као и судском заштитом тих права. За новинаре овај закон је важан јер се њиме штите њихови новински текстови и фотографије, првенствено од неауторизованог присвајања од стране других лица.

Закон о заштити од дискриминације из 2010: Закон о забрани дискриминације је настао као резултат прихватања обавеза које је Република Србија као потписница многих међународних докумената из области људских права преузела на себе. Поред тога, одредбе о дискриминацији су се раније налазиле негде и самостално, односно изоловано, са доста нејасноћа, тако да је њиховом имплементацијом у овај закон ова материја добила на неопходној компактности. Овај закон забрањује изражавање идеја, информација и мишљења којима се подстиче дискриминација, мржња или насиље против лица или групе лица због њиховог личног својства, у јавним гласилима и другим публикацијама, на скуповима и местима доступним јавности, исписивањем и приказивањем порука или симбола и на други начин. Ово је од значаја за новинаре као и сва лица која шире говор мржње путем медија, друштвених мрежа, односно интернета у глобалу.

Одредбе Кривичног законика значајне за новинаре: Кривични законик Републике Србије донет је 2005. године и данас је на снази уз измене и допуне које је, у међувремену, претрпео. Он је у целости од значаја за новинаре као грађане, међутим, одредбе које се директно односе на њих и које су у овом Законику посебно за њих важне, јесу: 1) одредба о ужожавању новинара претњом, 2) одредба о постојању увреде приликом вршења новинарског позива, и 3) одредба о клевети. На основу последње од ових одредби – одредби о клевети, новинари су у прошлости често били кажњавани, те је ова одредба често била највећа сметња слободном новинарству. Управо због тога изменама и допунама Законика из 2012. године, на иницијативу новинарских удружења, клевета је декриминирана, односно, укинута је као кривично дело.

4. СЕТ МЕДИЈСКИХ ЗАКОНА ИЗ 2014. ГОДИНЕ

Као основа за доношење новог сета медијских закона послужила је Стратегија за развој медијског система коју је Влада Србије усвојила у октобру 2011. године. Овај сет закона је након позитивног извештаја ОЕБС-а и Европске уније о њему, као и бурне полемике у Скупштини Србије, коначно усвојен августа 2014. године. Идеја овог сета медијских закона била је да обезбеди транспарентност власничке структуре, дефинише јавни интерес и заштити плурализам медија. Наведено је да се њиме гарантује слобода медија у складу са стандардима ЕУ. Циљеви нових закона су стварање услова за професионалне медије и успостављење оквира који гарантује слободан проток идеја и мишљења, и то без мешања државе. Поред овога, замишљено је да овим сетом закона буду јасно дефинисане области као што су финансирање медија, заштита права уредника, новинара и подстицање новинарског удруживања, заштита малолетника, као и забрана говора мржње.

Закон о јавном информисању и медијима: Најважнији закон у овој области јесте Закон о јавном информисању и медијима. Њиме се укида дејство Закона о јавном информисању из 2003. године, који је једанаест година био на снази. Циљ новог Закона о јавном информисању и медијима је унапређивање вредности демократског друштва, спречавање сукоба и очување мира. Он се залаже за истинито, благовремено, веродостојно и потпуно информисање.¹⁵⁵ Њиме се омогућује слободан развој личности на основу правила која штите изношење, примање и давање информација, идеја и мишљења путем медија. Предмет овог закона је веома концизан у погледу дефинисања слободе јавног информисања. Поред тога, њиме се дефинишу и уређују „и начела јавног информисања, јавни интерес у јавном информисању, обезбеђивање и расподела средстава за остваривање јавног интереса, импресум, скраћени импресум и идентификација, јавност података о медијима и Регистар, заштита медијског плурализма, положај уредника,

¹⁵⁵ Доношењем овог закона напушта се термин *јавно гласило* и уместо њега користи термин *медиј*, који подразумева: дневне и периодичне новине, сервисе новинских агенција, радио програме, телевизијске програме и електронска издања тих медија, као и самостално електронско издање, под којима се подразумевају уређивачки обликоване интернет странице или интернет портали који су регистровани у Регистру медија.

новинара и представника страних медија, дистрибуција медија, привремено чување и увид у медијски запис, посебна права и обавезе у јавном информисању, информације о личности, средства и поступци правне заштите, надзор над применом одредаба закона, као и казнене одредбе”.¹⁵⁶

Закон о јавном информисању и медијима назива се „крвним медијским законом“ и заснива се на пет начела, а то су: 1) слобода информисања (забрана цензуре), 2) право јавности да буде обавештена о питањима од јавног интереса, 3) право на доступност података о медијима, 4) начело о заштити медијског плурализма, и 5) начело које се односи на носиоце јавних функција, и њихову дужност прихватања критике, као једног од елемената јавне контроле њиховог рада. У оквиру слободе информисања, предвиђена је заштита уредника и новинара од било каквих претњи, уцена или физичких напада.

Једна од главних новина у односу на претходни Закон о јавном информисању (2003) јесте повлачење државе из медија. Њиме је предвиђана и приватизација медија, која је у највећем делу и спроведена. Закон даље предвиђа да се уместо буџетског, прелази на пројектно финансирање. Да би добили средства из јавних фондова медији конкуришу својим пројектима за које могу од државе да добију и до 80% неопходних средстава за пројекте који се тичу производње медијских садржаја, као и за пројекте у вези са организовањем учешћа на стручним, научним скуповима и у вези са унапређивањем професионалних и етичких стандарда јавног информисања. Средства која се распоређују расписивањем јавних конкурса, као и средства распоређена појединачним давањима, морају бити заснована на примени принципа недискриминације и правила о додели државне помоћи и заштити конкуренције. У погледу транспарентности, овај Закон налаже да сви подаци о медијима буду садржани у Регистру медија, чиме се омогућује већа транспарентност власничке структуре. Такође, Закон се залаже за заштиту медијског плурализма кроз спречавање недозвољеног обједињавања власничких удела у области јавног информисања, како не би дошло до њихове преваге над осталим медијима.

Закон о електронским медијима: Најважнија измена овог закона у односу на Закон о радиодифузији је трансформација Републичке радиодифузне агенције (РРА) у Регулаторно тело за електронске медије, што представља први део овог закона. Други део закона тиче се пружања медијских услуга, док је последњи део Закона резервисан за заштиту медијског плурализма, као и за казнене одредбе.

Регулаторно тело за електронске медије је самостална, независна организација која врши јавна овлашћења у области медија. То тело (Регулатор) обавља јавна овлашћења у циљу унапређивања квалитета и разноврсности услуга електронских медија, доприноса очувању, заштити и развоју слободе мишљења и изражавања, заштити интереса јавности у области електронских медија и заштити корисника услуга. Регулатор прописује правила, контролише рад и изриче казне пружоцима медијских услуга, а о свом раду подноси годишње извештаје Скупштини Србије. Регулаторно тело издаје дозволу за емитовање програма на осам година, али ће имати право да је одузме, ако утврди нерегуларности. Одзимање дозволе предвиђено је и ако се установи да неки медиј има монопол, односно крши начело медијског плурализма.

Други део Закона о електронским медијима тиче се пружања медијских услуга. Њиме се предвиђа да пружаоци медијских услуга могу да буду јавни сервиси, комерцијални пружаоци услуга и цивилни сектор. Предвиђено је да политичке партије не могу да буду власници медија, као ни правна лица за која није могуће утврдити власничку структуру оснивачког капитала, чиме се добија на транспарентности те структуре. Пружалац медијске услуге у вези са својим програмским садржајем, према Закону, дужан је да обезбеди слободно, истинито, објективно, потпуно и благовремено информисање. Он мора да пренесе саопштења органа јавне власти уколико су хитне природе, али исто тако и да забрани емитовање програма који подстиче наркоманију, насиље, криминално или друго недозвољено понашање, као и садржаје који злоупотребљавају лаковерност гледалаца и слушалаца.

У свом програмском садржају, пружалац медијске услуге треба да подстиче подизање општер културног и образовног нивоа грађана и да стране садржаје намењене деци синхронизује на српски језик. Предвиђене су и посебне техничке обавезе, у смислу постојања обавезе идентификације. Посебно место у овом закону заузимају обавеза поштовања људских права, забрана говора мржње, заштита права особа са инвалидитетом, заштита ауторског и сродних права, одговорност за програмски садржај, као и одредбе о аудио-визуелној комерцијалној комуникацији, спонзорству и пласирању робе. Након навођења ових обавеза, у Закону је детаљно објашњен поступак стицања овлашћења за пружање медијских услуга, и то у три случаја: на основу закона без претходно прибављеног одобрења, на основу одобрења, и на основу дозволе

¹⁵⁶ Извор: Закон о јавном информисању и медијима, члан 3, Сл. гласник РС, бр. 83/2014

које издаје Регулаторно тело за електронске медије, а које се стара о поштовању дозволе и има овлашћење за њено одузимање у случају непоштовања прописаних правила.

У делу Закона који се тиче заштите медијског плурализма, превиђено је да нарушавања медијског плурализма контролише Регулаторно тело за електронске медије. Ово тело такође контролише сваку промену власничке структуре у основном капиталу пружалаца медијских услуга.

Закон о јавним медијским сервисима: Закон о јавним медијским сервисима је закон који уређује област која је до сада била регулисана члановима 76-94. Закона о радиодифузији, чиме се овај закон у потпуности укида. Законом о јавним медијским сервисима уређује се рад јавних медијских сервиса Радио телевизије Србије (РТС) и Радио телевизије Војводине (РТВ), прецизира обавеза њиховог рада на начелима истинитог, непристрасног, потпуног и благовременог информисања, забрана цензуре, поштовање људских права и финансирање из буџета до 2016. године. Управо ово последње јесте и главна новина овог закона.

Први део Закона дефинише јавне медијске сервисе (РТС и РТВ) и таксативно наводи њихове делатности, установљавају се начела рада јавног медијског сервиса, затим се истиче његова институционална аутономија и уређивачка независност, али и његова одговорност према јавности.

Веома важна ставка овог закона је и дефинисање јавног интереса који јавни медијски сервис треба да оствари кроз медијске садржаје, где се у 19 тачака, између осталог, наводи: истинито, благовремено, потпуно, непристрасно и професионално информисање грађана, заговара поштовање људских права и слобода, поштовање приватности, достојанства и других основних права, подстицања медијског плурализма, и друга начела.

Након поглавља о установама јавног медијског сервиса, следи део о његовом финансирању, што такође представља новину у односу на Закон о радиодифузији. Наиме, одредбама овог закона било је предвиђено финансирање јавног медијског сервиса из буџета до 2016. године, а након тога финансирање путем такси за јавни медијски сервис, из државног буџета, као и од комерцијалних прихода. То значи да сада грађани плаћају таксу уместо досадашње претплате за јавни медијски сервис, за коју се на крају испоставило да је била факултативног карактера с обзиром да је било каква санкција за неплатише изостајала.

Од 2016. године било је предвиђено увођење таксе за кориснике тј. грађане, која је јединствена на целој територији Србије, и не може бити већа од 500 динара, са могућим усклађивањем из године у годину. Тренутно она износи 150 динара, са тенденцијом раста због постепеног укидања финансирања из буџета. Поред таксе као основног извора финансирања, након укидања привремене уредбе о субвенционисању јавног медијског сервиса до 2019. године, постојаће и законски облик буџетског финансирања којим се може обезбедити део средстава за обављање основне делатности јавног медијског сервиса, и прецизно се наводи у којим случајевима се могу добити та средства. Такође, предвиђа се да јавни медијски сервис део финансирања сами обезбеђују комерцијалним путем. Сва средства која остварује јавни сервис биће предмет независне ревизије. Поред тога, јавни сервис је дужан да о располагању својим средствима обавештава Народну скупштину и Регулаторно тело за електронске медије у форми годишњег извештаја.

5. ЗАКЉУЧАК

Као што је у уводном делу речено, слобода медија је предуслов изградње демократије и има упориште у правној уређености медијског простора једне државе. Вођена европском регулативом, Србија полако усваја прописе у области медија којима се у многоме унапређује њена демократичност. Тренутна медијска регулатива јесте велики искорак на том пољу у односу на претходне периоде, пре свега због позитивних новина које је предвидео нови сет медијских закона. Међутим, многе од тих новина показале су се у пракси као слабост, поготово у погледу спровођења приватизације медија, као и у погледу њиховог пројектног суфинансирања. Уз то, и даље остају потешкоће у решавању неких већ постојећих проблема, као што су питања независности медија, улоге РЕМ-а, заштите новинара, као и многа друга. Из тих разлога, неопходно је да нова медијска стратегија, која се ускоро очекује, надомести све те недостатке и утиче на достизање демократичности медија у пуном обиму.

ЛИТЕРАТУРА

- [1] П. Димитријевић, Ј. Вучковић, *Основи медијског права*, Правни факултет Ниш, Центар за публикације, стр. 25, 2013
- [2] Закон о јавном информисању и медијима, „Сл. гласник РС“, бр. 83/2014
- [3] Закон о електронским медијима, „Сл. гласник РС“, бр. 83/2014
- [4] Закон о јавним медијским сервисима, „Сл. гласник РС“, бр. 83/2014